Rok V Tarnów, dnia 7 listopada 1937 r. Nr 45

KRÓLUJ NAM CHRYSTE

DODATEK dla DZIECI

Wieczne odpoczywanie racz im dać, Panie...

Nad mogiłą

Klęknij, dziecino, i rączki złóż,
„Zdrowaś Maria" za zmarłych zmów...
Im tylko modłów potrzeba już
I wielkiej ciszy do wiecznych snów.

Już jesień chłodne rozrzuca łzy
Na mogił darnie, na mogił wrzos.
Za tłum ten cichy, co w ziemi śpi,
Serdeczne modły mów, dziecię, w głos.

Na śnieżnych skrzydłach błaganie twe
Zaniesie Anioł przed Boży tron,
Zaniesie twoją serdeczną łzę —
I łez i modlitw wysłucha On.

I może owym umarłym da
Więcej promieni i więcej róż...
Z głęboką wiarą, dziecino ma,
Klęknij pokornie i rączki złóż!

Z. Z.

Ślubowanie Matejki

W ubiegłym wieku żył w naszej Ojczyźnie genialny malarz Jan Matejko, twórca sławnych i drogich sercu Polaka arcydzieł. Obrazy jego, malujące świetną przeszłość naszej Ojczyzny, zachwyciły Polskę i zagranicę. Przedruki niektórych z nich, jak n. p. „Hołd pruski", „Batory pod Pskowem", „Kazanie ks. Piotra Skargi", zdobią wasze szkolne klasy.

Na Matejkę zwrócone były oczy tysięcy miłośników sztuki. Cenili w nim nie tylko zdolności artystyczne, ale i niezwykłą pracowitość, skromność i wielką wiarę. Powtarzali sobie z jego życia piękne fakty i wielu naśladowało go.

* *

Większą część swego życia spędził Matejko w Krakowie. Jednego ranka przechodził w zamyśleniu ulice. Nagle zatrzymał się i począł spoglądać w stronę Wawelu. Wtem z wieży Mariackiej uderzyły dzwony na nabożeństwo. Matejko ocknął się z zamyślenia i natychmiast podążył do kościoła Mariackiego.

* *

Za wspaniały obraz „Zygmunt August w Lublinie" otrzymał Matejko pierwszą nagrodę Salonu sztuk pięknych w Paryżu. Musiał wówczas jechać do Paryża celem odebrania nagrody. Na dworcu powitał go przyjaciel, również polski malarz, Tytus Maleszewski i od razu chciał go zabrać do swego mieszkania.

— Nie — sprzeciwił się Matejko — Bóg jest pierwszy, chodźmy do kościoła. I tak uczynili.

Następnego ranka T. Maleszewski skoro się obudził, zauważył, że i Matejko nie śpi. Rozpoczął więc z nim rozmowę, ale Matejko nie odpowiadał. Zdziwiony Maleszewski wspomniał o zachwytach Francuzów, pochlebnych zdaniach znawców, ale Matejko — ani słowa odpowiedzi.

— Obraził się zapewne, ale

Dobre dziecko zwraca ku Dzieciątku Jezus swoją pierwszą myśl ranną, pamięta o Nim w ciągu dnia wśród zajęć i ostatnie śle ku Niemu westchnienie przed udaniem się na spoczynek.

o co — pomyślał gospodarz.

Tymczasem Matejko wstał, ubrał się milcząc i ukląkł do pacierza. Skończywszy się modlić, uściskał Maleszewskiego i rzekł serdecznie:

— Mój drogi Tytusie, nie gniewaj się, nie burcz. Od dzieciństwa mam zwyczaj pierwszą myśl moją i pierwsze słowa po spoczynku nocnym zwracać do Boga. Ślubowałem to sobie i jak widzisz, ślubu dotrzymuję. Taki już jestem...

r.

Jak książka przemówiła

Nadszedł wczesny wieczór jesienny. Terenia złożyła swoje zabawki i pobiegła do babci.

— Moja babciu, proszę mi coś opowiedzieć... Może o tej dobrej dziewczynce, której niedźwiedź nie zjadł.

Babcia kochała małą Terenię, więc opowiadała zajmująco i długo.

— Ładna bajeczka — chwaliła potem wnuczka — a kto ją babci opowiedział?

— Książka, moje dziecko.

Nazajutrz babcia poszła wieczorem odwiedzić chorą Agatę pod lasem. Terenia została w domu z dziadkiem.

— Pewnie dziadziowi będzie się nudziło. Proszę zabawić się ze mną w piłkę — prosiła dziewczynka

— Nie, nie nudzi mi się wcale.
— A dlaczego?
— Bo książka opowiada mi różne historie — powiedział dziadzio.
— Jaka ta książka dobra — dziwowała się Terenia — że takie ładne rzeczy opowiada. A czy mamie ona także opowiada?
— I mamie i tatusiowi, widziałaś pewnie nieraz, jak trzymali książkę przed oczyma.
— Tak, ale książka mówi pewnie bardzo cicho, bo wcale jej nie słyszałem.
— O, usłyszeć jej słowa może tylko ten człowiek, który ją czyta.

Terenia zamyśliła się chwilę, poczem pobiegła po książkę. Rozłożyła ją i patrzyła na kartki. Książka nie mówiła nic. Włożyła więc dziewczynka na nos okulary babci, przyłożyła ucho do kartek, ale książka milczała uparcie.

— Dziadziu — zawołała Terenia — dlaczego książka nie chce ze mną rozmawiać?
— Bo książki są grymaśne i tylko wtedy mówią, gdy kto nauczy się na nich czytać.
— A dzieci mogą się tego nauczyć?
— Oczywiście. Chcesz, to spróbujemy.
— Dobrze, dziaduniu, dobrze. A czy wtedy wszystkie książki będą do mnie mówiły?
— Wszystkie
— Ale chyba nie razem, bobym ich nie zrozumiała.
— O to się nie bój. Książki zawsze mówią po kolei.

Cały miesiąc uczyła się Terenia ochotnie czytać. Pewnego razu wyjął dziadzio ze szuflady książkę z obrazkami i podał wnuczce.

— Przeglądnij ją. Może ci powie coś ciekawego.
— Jakie piękne w niej obrazki, wykrzykiwała Terenia. — Dziaduniu, a co ten oznacza?
— Przeczytaj, książka sama ci powie.

Dziewczynka zaczęła czytać powoli, uważnie, wyraz za wyrazem i wkrótce dowiedziała się wszystkiego.

— Dziadziu — wołała rozpromieniona Terenia — książka już przemówiła do mnie, a ja ją usłyszałam. Jak wiele rzeczy ciekawych teraz się dowiem i nauczę!

M. W.

Trzy rady

Chcesz się czymś zająć,
spytaj w przód siebie,
czy tym ucieszysz
Boga tam w niebie.

Chcesz o kim mówić,
pomyśl wpierw, dziatwo,
że słowo wyszłe
nie wraca łatwo.

Czy nim nie skrzywdzisz
kogo na świecie,
myśl, nim je rzekniesz,
drogie me dziecię!

Chcesz krok postawić
na życia torze,
proś — pobłogosław
mi dobry Boże!

P. W.